Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ον | *Ἐν Ἀθήναις, 17 Ὀκτωβρίου 1915* | *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 46*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Πραγματικῶς, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀπέραντον περίβολον, ὁ Ραοὺλ εἶδεν ἕνα κοπάδι ἀπὸ τριακόσια ἢ τετρακόσια βώδια τὰ ὁποῖα γκώσσοι ἔφιπποι ὡδήγουν εἰς τὸ σφαγεῖον, ὅπου εἰσήρχοντο ἀνὰ εἴκοσι.

Ὁ μπάρμπα-Φρανσουὰ τῷ εἶπε:

— Κάθησαι 'δῶ, κοντὰ 'ς αὐτὴ τὴν ἀψηλὴ σανίδα ποῦ βλέπεις, νὰ κάμῃς χάζι. Ἐγὼ πάω νὰ ντυθῶ καὶ νὰ πιάσω δουλειά, γιατὶ βλέπω τὸν καπατάζ ποῦ μοῦ γνέφει νὰ κάμω γρήγορα.

Πραγματικῶς ὁ Ραοὺλ ἐτάθη νὰ ἰδῇ.

Εὑρίσκετο πλησίον ἑνὸς ἰκρίου στενοῦ καὶ μακροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνωθοῦντο εἴκοσι βώδια, μυκώμενα θρηνωδῶς. Κάθε τόσον, ἕνας ἔφιππος ἄνθρωπος ἐσφενδόνιζε μίαν θηλειὰν εἰς ἕνα ζεῦγος κεράτων καὶ, ἀφοῦ τὸ ζῶον ἐπιάνετο, ἐτύλιγε τὸ ἄκρον τοῦ. δερματίνου σχοινίου εἰς μίαν τροχαλέαν.

Ἡ τροχαλέα αὐτὴ ἔσυρε τὸ δυστυχὲς ζῶον πρὸς μίαν θύραν ξυλίνην, ἡ ὁποία ἠνοίγετο αὐτομάτως, διὰ νὰ περάσῃ ὁ κατάδικος.

Ὁ Ραοὺλ ἐπροχώρησε διὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβαινεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ διάφραγμα,—καὶ εἶδε θέαμα φρικῶδες.

Μία ἀστραπή. Εἶνε τὸ μαῦρο μαχαῖρι τοῦ ντεμουκαντόρ, τὸ ὁποῖον καταφέρεται ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ζώου, μεταξὺ δευτέρου καὶ τρίτου σπονδύλου. Τὸ ζῶον πίπτει πρὸ τοῦ ἡμιγύμνου δημίου, τὸν ὁποῖον καταβρέχει μὲ τὸ αἷμά του. Ἀμέσως προστρέχουν ἄλλοι ἐργάται καὶ φορτώνουν τὸ σφάγιον εἰς ἕνα χαμηλὸν ἁμάξι, τὸ ὁποῖον τρέχει ἐπὶ σιδηρῶν ράβδων μέχρι τῆς παρακειμένης αἰθούσης.

Ἐκεῖ τὸ περιμένουν οἱ γδάρτες. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν, εἰς τὴν θέσιν του, μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι, ὁ Ραοὺλ βλέπει καὶ τὸν Φρανσουά.

Ὁ ἀγαθὸς Βάσκος τοῦ νεύει, ὅτι ἀργότερα θὰ ἐφρόντιζε δι' αὐτὸν διότι τώρα ἔχει ἐργασίαν.

Καὶ πραγματικῶς, ἔχει πολλήν... Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος τοῦ αἱμάσσοντος κρέατος, ποῦ περνᾷ ἀπ' ἐμπρός του, πρέπει νὰ ξεκαθαρισθῇ. Καὶ τὸ μαχαῖρί του δουλεύει μὲ ταχύτητα ἐκπληκτικήν. Εἰς ὀλίγα λεπτὰ τὸ ζῶον ἀποκεφαλίζεται, γδέρνεται, ξεκοιλιάζεται, διαμελίζεται. Τὰ πόδια του ἀποκόπτονται, τὰ κέρατά του ἀποσπῶνται, οἱ πνεύμονες ἡ καρδιὰ καὶ τὸ συκώτι, ἀπὸ ἄλλους ἐργάτας, ἀναρτῶνται εἰς ἄγκιστρα. Εἰς δέκα λεπτὰ μὲ τὸ ὡρολόγι, ἀπὸ ὅλον ἐκεῖνο τὸ βῶδι, δὲν ἀπομένει παρὰ ὁ σκελετὸς καὶ ἡ ἄνευ κεράτων κεφαλή. Ἔρχονται τότε ἄλλοι ἐργάται, ἐπιπίπτουν κατὰ τοῦ σκελετοῦ τὸν διαλύουν καὶ συσσωρεύουν τὰ κόκκαλα.

Μὲ ὅλην τὴν φρίκην τοῦ θεάματος, ὁ Ραοὺλ τὸ παρακολουθεῖ ὡς τὸ μεσημέρι. Τότε κτυπᾷ ἕνας κώδων καὶ ἡ αἱματηρὰ ἐργασία διακόπτεται.

Ὁ χονδρὸς Φρανσουὰ τὸν πλησιάζει, σκουπίζων τὰ χέρια του, ποῦ εἶνε ἀκόμη κατακόκκινα.

— Μικρέ, τοῦ λέγει, πᾶμε νὰ φᾶμε. Θὰ σὲ συστήσω στὸν καπατάζ καὶ ἀπὸ τὰ πόγευμα θὰ μπορέσῃς νὰ πιάσῃς δουλειά.

Ὁ Ραοὺλ ἠκολούθησε τὸν ἐδηγόν του εὐχαριστημένος. Βεβαίως δὲν εἶχε πολλὴν ὄρεξιν νὰ φάγῃ, ἐξεπλάγη ὅμως εὐαρέστως διὰ τὴν μεγάλην καθαριότητα, ἡ ὁποία ἐβασίλευεν εἰς τὸ ἐστιατόριον τῶν ἐργατῶν.

Περισσότεροι ἀπὸ διακοσίους ἦσαν μαζευμένοι ἐκεῖ μέσα καὶ κατεβρόχθιζαν μὲ ἀγρίαν ὄρεξιν... πάλιν κρέας.

Ἅμα ἐχόρταιναν, ἐπήγαιναν καὶ

«Ὁ καπατάζ τὸν ἐδέχθη χωρὶς πολλὰ λόγια...»
(Σελ. 366 στ. α'.)

«Εἶνε τὸ μακρὺ μαχαῖρι τοῦ ντεμουκαντόρ...»
(Σελ. 365, στ. β'.)

ἐξηπλώνοντο ἔξω, κατάχαμα, καὶ ἐκεῖ ἐκοιμῶντο μακαρίως ὅλην τὴν ὥραν ποῦ τοὺς ἔβλεπαν ὅτι' ἀνάπαυσιν.

Ἡ «ὑπόθεσις» τοῦ Ραοὺλ ἐτελείωσε γρήγορα. Τῇ συστάσει τοῦ Φρανσουᾶ, ὁ

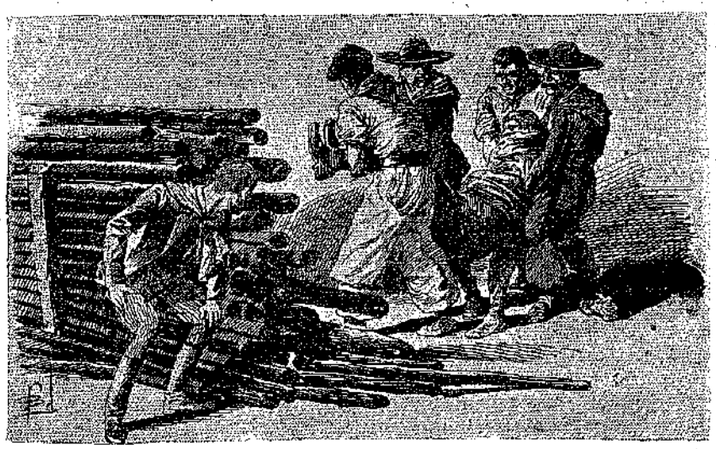

«Ἦσαν ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ποῦ ἐκουβαλοῦσαν...» (Σελ. 367 στ. α'.)

καπατάζ τὸν ἐδέχθη χωρὶς πολλὰ λόγια, μὲ μισθὸν ἑνὸς καὶ ἡμίσεος πιάστρου τὴν ἡμέραν. Θὰ ἐκοιμᾶτο ὅμως καὶ θὰ ἔτρωγεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Τὸ νέον ἐπάγγελμα δὲν ἐνθουσίαζε βέβαια τὸν μικρὸν μας ἥρωα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶχε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ δύο ἢ τριῶν ....Καὶ ὡς ἔξυπνον παιδὶ ποῦ ἦτο, τὸ ἐδέχθη διὰ νὰ ζήσῃ ἕως νὰ εὕρῃ καλλίτερον.

Ὅταν ἐπανελήφθη ἡ ἐργασία, ὁ Ραοὺλ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν δευτέραν αἴθουσαν τοῦ σφαγείου ὅπου, καθὼς τῷ εἶχεν εἰπῇ ὁ προστάτης του, τὸν ἔβαλαν νὰ μαζεύῃ τὰς γλώσσας τῶν ζώων εἰς ἕνα μεγάλον κουβᾶν καὶ νὰ τὰς μεταφέρῃ ἐκεῖθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ψυγείου.

Ἐκεῖ τὰς ἔβλεπε νὰ ἐξαφανίζωνται πρὸς στιγμὴν εἰς μεγάλα καζάνια καὶ νἀναφαίνωνται πάλιν εἰς πελωρίους δίσκους ἀπὸ λαμαρίναν, ὅθεν τὰς παρελάμβανον εὐφυέστατα μηχανήματα καὶ τὰς ἐστοίβαζαν εἰς κυτία ἐκ λευκοσιδήρου. Ἡ λειτουργία τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ ἐργοστασίου ἐκίνησεν ἐπιτέλους τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ραοὺλ.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐσχόλασαν οἱ ἐργάται, ὁ Φρανσουᾶ τὸν ἀπεχαιρέτησε καὶ τῷ εὐχήθη καλὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ Ραοὺλ ἔμεινε μὲ τοὺς συντρόφους του, καμμιὰ εἰκοσαριὰ νέους μαθητευομένους σὰν αὐτόν, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔδειξαν τὰ ἐξαρτήματα τοῦ ἐργοστασίου, τοὺς κοιτῶνας, ἁπλοῦς ἀλλὰ καθαρωτάτους, τὰ ἀλώνια ποῦ ἔπαιζαν φουτμπώλλ καὶ ἄλλα παιγνίδια τοῦ ὑπαίθρου, καὶ τὰς αἰθούσας τῆς ἀναπαύσεως.

Δὲν ἦτο διάλου εὔθυμος ὁ καλός μας Ραοὺλ, μόνος, κλεισμένος εἰς τὸ μεγάλο ἐκεῖνδ ἐργοστάσιον, τὸ ὁποῖον, μέ ὅλην τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν καθαριότητά του, δὲν ἦτο παρὰ ἕνα σφαγεῖον!.

Περίλυπος, ἔβλεπε τὸ ἐσπερινὸν σκότος νὰ καλύπτῃ ὁλονὲν τὰ μεγάλα κτίρια τοῦ Νουέβο-Κολὸν. Ὡραῖα ρόδινα συννεφάκια ἐπλανῶντο εἰς τὸν διαυγῆ οὐρανόν, ὅπου εἶχον ἐμφανισθῇ καὶ τὰ πρῶτα ἀστέρια...

Ἤρνήθη ὅμως νὰ παίξῃ τὸ ντόμινο ποῦ τοῦ ἐπρότειναν, προτιμήσας νὰ ὑπάγῃ νὰ περιπατήσῃ μόνος του εἰς τὰ λειβάδια, τὰ ὁποῖα ἦσαν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

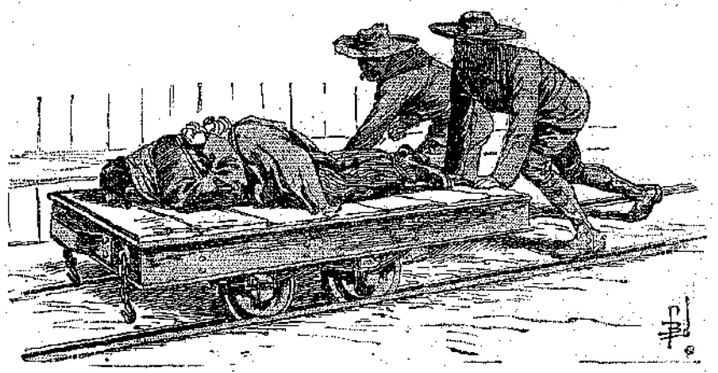

«Τὸ βαγονάκι ἔτρεξε γρήγορα ἐπὶ τῶν γραμμῶν....»

Ἐσυλλογίζετο τοὺς δύο ὡραίους μῆνας τῆς ἐλευθερίας, τοῦ πλούτου, τῆς ἀνέσεως ποῦ ἐπέρασε μὲ τὴν μῆς Μπρὶδζ εἰς τὴν Καρδόβαν, ἔπειτα τὰς περιπετείας των.. Τώρα ὅλ' αὐτὰ ἐτελείωσαν.

Ὅμοιαι ἡμία μὲ τὴν ἄλλην, μονότονοι, αἱ ἡμέραι του θὰ ἐπερνοῦσαν μέσα εἰς τὸ καταθλιπτικὸν ἐκεῖνο ἐργοστάσιον...

Ἔμεινεν ἔξω, ρεμβάζων, ἐωσότου ἐπτύπησεν ἡ ἑνδεκάτη. Ἐκπληκτος ἤκουσε τὸ ὡρολόγι. Πῶς ἀργησε τόσον, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ;

Φοβούμενος μὴ τὸν μαλώσουν, ἔτρεξε γρήγορα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ κατάλυμα ποῦ τοῦ εἶχαν δείξῃ. Ἀλλὰ μὴ γνωρίζων ἀκόμη τὰ περίχωρα τοῦ ἐργοστασίου, ἔχασε τὸν δρόμον του κ' εὑρέθη εἰς ἕνα λαβύρινθον αὐλῶν καὶ οἰκημάτων, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξέλθῃ. Εἰς μάτην ἀνεζήτησε κανένα ὑπάλληλον ἢ ἐργάτην, διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ. Κανεὶς δὲν ἦτο ἔξω τέτοιαν ὥραν. Δὲν ἀνησυχοῦσεν ὅμως πολύ, ἐπειδὴ ἔβλεπε μακρὰν καὶ κτίρια φωτισμένα, ὅπου ἤξευρεν, ὅτι ἐργάται ἔκαμναν νυκτέρι, διὰ νὰ προσθάσουν μίαν ἐπείγουσαν παραγγελίαν τοῦ ἀργεντινοῦ στρατοῦ.

Τὸ ἔγκλημα.

Ὁ Ραοὺλ διηυθύνετο τώρα πρὸς τὰ κτίρια αὐτά, ὅταν, ὀπίσω ἀπὸ ἕνα φράκτην, παρετήρησεν ὅμιλον τριῶν-τεσσάρων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μετέφεραν κάτι βαρύ, διότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστέκοντο καὶ τὸ ἄφηναν διὰ νὰ ξεκουράζωνται.

Ὁ Ραοὺλ ἔσπευσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ, νομίζων ὅτι ἦτο ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ποῦ ἔκαμναν νυκτέρι· ἀλλ' ἅμα ἔφθασεν εἰς κάποιαν ἀπόστασιν, τοῦ ἐφάνη, ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἦσαν ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λό. Ἐστάθη κ' ἐσυλλογίσθη:

«Εἶνε, ἀλήθεια, αὐτοί; ... ὄχι, ὄχι, εἶμαι τρελλός... Παντοῦ βλέπω ἐχθρούς... Τί γυρεύουν τέτοια ὥρα αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μέσα εἰς τὸ ἐργοστάσιον; Τί ἦλθαν νὰ κάμουν; .... Ἀδύνατον νὰ εἶνε αὐτοί ...»

λίτερα κ' ἐπερίμενε, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ σιγὰ-σιγὰ ἐπλησίαζαν.

Καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, τοὺς ἀνεγνώρισε. Ναί, δὲν ἐχωροῦσε πλέον ἀμφιβολία. Ἦσαν ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ποῦ ἐκουβαλοῦσαν τὸ βαρὺ ἐκεῖνο δέμα, βοηθούμενοι ἀπὸ δύο ἄλλους, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν των καὶ τὰ γυμνὰ αἱματωμένα των χέρια, ἐφαίνοντο ἐργάται τοῦ σφαγείου.

Ὁ τρόμος τοῦ μικροῦ μας ἥρωος ηὔξησεν ἀκόμη, ἅμα παρετήρησε τὸ δέμα ποῦ ἐκουβαλοῦσαν οἱ τέσσαρες ἄνδρες. Καὶ ἴσα-ἴσα ποῦ ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ εἶχαν ἀφίσῃ ἐμπρός του, λέγοντες ἱσπανικά:

— Πεζάντο! (βαρύ.)

Ὁ Ραοὺλ, κρυμμένος πάντοτε ὀπίσω ἀπὸ τὸν φράκτην, ἔβλεπε τώρα καθαρὰ ἕνα σῶμα ἀνδρὸς ὑψηλοῦ καὶ χονδροῦ, τοῦ ὁποίου τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια ἦσαν δεμένα μὲ σχοινιά. Τὸ πρόσωπόν του δὲν διεκρίνετο, διότι ἦτο σκεπασμένον κατὰ τὰ τρία τέταρτα μ' ἕνα φίμωτρον.

Ὁ δυστυχὴς ποῦ μετεφέρετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐδοκίμαζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του, καὶ ὁ Ραοὺλ τὸν εἶδεν ἐπανειλημμένως νὰ τεντώνῃ τὰ μέλη του, ἐνῶ αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ του καὶ τοῦ μετώπου του ἐξωγκοῦντο μέχρι διαρρήξεως, ἀπὸ τὴν προσπάθειαν ποῦ κατέβαλλε.

Ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ἤξευραν, φαίνεται, νὰ δένουν στερεά. Τί θὰ τὸν ἔκαμναν ὅμως τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον;

Καὶ αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθῃ ὁ Ραοὺλ. Διότι ἤκουσε τὸν Ζὸ νὰ ἐρωτᾷ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐργάτας.

— Εἶσαι βέβαιος πῶς ἐργάζονται ἀκόμη εἰς τὸ σφαγεῖο;

Ἐκεῖνος τοῦ ἔδειξεν ἁπλῶς τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ πλησιεστέρου κτιρίου καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἰδές!

— Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν θὰ καταλάβουν τίποτα, ἂν ἀκουμπήσουμε τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου στὴ θέσι ἑνὸς γουρουνιοῦ;

Ὁ ἐργάτης ἀπεκρίθη γελῶν:

— Μ' ἀφοῦ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ κάμωμε τὴ δουλειά;

Κι' ὁ ἄλλος προσέθεσε φιλοσοφικῶς:

— Ἅμα βγῇ τὸ πετσί καὶ εἶνε ὅλα κόκκινα, ἕνας ἄνθρωπος λίγο διαφέρει ἀπὸ ἕνα γουροῦνι.

Ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ ἀντήλλαξαν βλέμμα εὐαρεσκείας.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ ξεφορτωθοῦμε αὐτὸν τὸν χονδρό.

—Καὶ βέβαια ποῦ πρέπει νὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε, ἀφοῦ τοῦ πήραμε τὰ χρήματά του, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔ'Α

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 359).

ΦΡΟΣΥΝΗ καὶ ΜΑΡΩ

Καλῶς τὴ Γιούλα.

ΓΙΟΥΛΑ

Πῶς ἐδῶ;
τὶ κάνετε μονάχες
Τὸν πόλεμο ἀγναντεύετε,
τὶς φοβερές του μάχες;

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ὄχι, παιδί μου, στείλαμε
τὸ Νάσο κεῖθε κάτω
Νὰ μάθῃ γιὰ τὸ Θύμιο μας
κάνα καλὸ μαντάτο.

ΜΑΡΩ

Ναί, Γιούλα, κάθησε καὶ σύ
συντρόφεψέ μας λίγο.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Κάθησε, θυγατέρα μου,

ΓΙΟΥΛΑ

Ναί, Μάννα, δὲ θὰ φύγω!

ΜΑΡΩ

Κάθησε, Γιούλα, λίγο
Ν' ἀκούσωμε μαζί
Ὁ Θύμιος μας ἂν ζῇ.

ΓΙΟΥΛΑ

Ναί, Μάρω, δὲ θὰ φύγω
Οὔτε στιγμὴ ἀπὸ δῶ
Τὸ Νάσο ἅμα δὲ ἰδῶ.
Κ' ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΖΙ
Κι' ἂν ζῇ καὶ παλεμάῃ γιὰ τὴν Πατρίδα
Μαζὶ μὲ τὸ γενναῖο μας Βασιλιᾶ.
Ἀδελφικὰ τοῦ στέλνομε φιλιά,
Τῆς νίκης τὴν καλλίτερην ἐλπίδα.
Κι' ἂν βόλι τόνε βρῆκε-ὦ συμφορά μας!-
Καὶ πλήγωσε τὰ στήθεια του βαριά,
Στὸν πόνο του γλυκειὰ παρηγοριὰ
Τὰ πύρινα θὰ τρέχουν δάκρυά μας.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ὁ Νάσος!

ΜΑΡΩ καὶ ΓΙΟΥΛΑ

Ποῦ εἶν' τος;

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἔρχεται
χαρούμενος τρεχάτος
Θὰ φέρνῃ καλὲς εἴδησες!

ΜΑΡΩ

Ποῦ εἶν' τος, μητέρα;

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Νάτος!
Κοιτάχτε πῶς λαχάνιασε!
πῶς τρέχει ὁ δόλιος! —*Νάσο!*
Μὴν τρέχεις τόσο ἀγύρι μου!
(*Περιμένουν. Μουσικὸ ἐντερμέτζο.*)

ΝΑΣΟΣ

Φοβᾶστε μὴν ποστάσω;
Δὲν ἀποσταίνω κ' ἔννοια σας!
συγείθισα νὰ τρέχω.

ΓΙΟΥΛΑ

Ἔμαθες, Νάσο, τίποτα;

ΝΑΣΟΣ

Ναί!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Πές μας, δὲν ἀντέχω
Νὰ καρτερῶ.

ΝΑΣΟΣ

Τὸ Θύμιό μας...

ΜΑΡΩ καὶ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἐ! λέγε...

ΝΑΣΟΣ

Κάποια... σφαῖρα...

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Τὸν ηὗρε; τὸν ἐσκότωσε;
Ἀγοῦ! !... (*κλαίει*)

ΓΙΟΥΛΑ

Σύπα, μητέρα,
Μὴν κάνεις ἔτσι!

ΜΑΡΩ

Τὸ λοιπόν;

ΝΑΣΟΣ

Τὸν ηὗρε μέσ' στὰ στήθεια
Καὶ λίγο τὸν ἐπλήγωσε.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἀλήθεια; λὲς ἀλήθεια;
Ζῇ τὸ παιδί μου;

ΓΙΟΥΛΑ

Σώπασε, Μάγγα!

ΝΑΣΟΣ

Ναί! ζῇ! πολιώρα
Τὸν πῆραν, καθὼς μοῦπανε,
καὶ τόνε πᾶν στὴ χώρα
Δυὸ νοσοκόμοι.

ΜΑΡΩ

Κ' ἤτανε
βαθειὰ ἡ λαβωματιὰ του

ΝΑΣΟΣ

Ὄχι.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Καὶ πῶς κτυπήθηκε;

ΝΑΣΟΣ

Νά! χτὲς πρωί, κεῖ κάτου
Στὸν Ἅη-Νικόλα κάνανε
οἱ Εὐζώνοι μας μιὰ γιούργια
Κι' ἀπ' τὴν κορφὴ τοὺς βγάλανε
τοὺς Τούρκους, καὶ στὴ φούρια
Τοῦ γιουρουσιοῦ λαβώθηκε.

ΓΙΟΥΛΑ

Καὶ τὸν Ἅγιο-Νικόλα
Τὸν πῆραν τὰ εὐζωγάκια μας;

ΝΑΣΟΣ

Μὲ τὰ κονόνια του ὅλα!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἀλήθεια;

ΝΑΣΟΣ

Ἀμὲ τί, ψεύματα;

ΓΙΟΥΛΑ (*Μὲ χαρά.*)

Οὔ!.. πάει καὶ τὸ Μπιζάνι!
Δὲ στέκει πιά...

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Κι' ὁ Θύμιος μας
ποῦ νᾶνε, τὶ γὰ κάνῃ
Αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ δύστυχος!
Ποιὸς ξέρει σὲ τὶ χάλι
Θὰ βρίσκεται....

ΝΑΣΟΣ (*Μ' ἔξαφνα*)

Μητέρα, πάει χαλάλι!
Τὸ αἷμα του,
Γιατὶ γιὰ τὴν Πατρίδα μας,
γιὰ τὴ μεγάλη Ἑλλάδα
Τῶχυσε. Καὶ... μεθαύριο
θᾶνε ἡ δική μου ἁράδα!
Κι' ἂν ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννενα
τὸν ηὗρε αὐτὸν τὸ βόλι
Μακάρι ἐμὲ νὰ μ' εὕρισκεν
ἀπόξω ἀπὸ τὴν Πόλη!..
Μὴν κλαῖς, Μαννούλα, σώπασε,
χόρευε, γέλα, πήδα
Ποὔχυσες ἀπ' τὸ αἷμα σου
καὶ σὺ γιὰ τὴν Πατρίδα!

ΜΑΡΩ

Μπράβο σου, Νάσο, Μπράβο σου;

ΓΙΟΥΛΑ

Γειά σου, ἀδερφέ μου Νάσο!

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

Ἀχ! ἔλα δῶ, παιδάκι μου,
νὰ σὲ σφικταγκαλιάσω!
(*Τόνε φιλεῖ ὥρα πολλὴ*)
(Ἕπεται συνέχεια) Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια).

Ἐπειδὴ ὁ κόμης Ὄρφολκ, ἀπὸ ἀδροφροσύνην πρὸς τὸν Μαρκήσιον Δερινύ, ἀπεποιήθη ἐπίσης νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ταξεῖδι, ὁ Ἀμερικανὸς δὲν εἶχε κανένα προσκεκλημένον εἰς τὸ πλοῖόν του.

Αἱ ἑτοιμασίαι τοῦ ἀπόπλου ἔγιναν συντόμως.

Ἐξαφνα, ἐνῷ ὅλοι ἦσαν συνηθροισμένοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, μία γραῖα, Ἀτσιγγάνα ὡς ἐφαίνετο τοὐλάχιστον ἀπὸ τὴν φορεσιάν της, παρουσιάσθη εἰς τὴν γέφυραν, ἡ ὁποία συνέδεε τὸν «Καρχαρίαν» μὲ τὴν προκυμαίαν, κ' ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν κ. Χόλκερ.

— Τί μὲ θέλει; ἠρώτησεν ὁ Ἀμερικανός.

— Λέγει ὅτι ἔχει νὰ σᾶς προσφέρῃ ἕνα πολὺ μεγάλο μαργαριτάρι, κύριε Χόλκερ, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Σέλλιγκ.

— Μὲ γνωρίζει λοιπόν;

— Ναί... εἶνε πολὺ περίεργο...λέγει μάλιστα ὅτι τὴν εἴδατε κ' ἄλλη φορὰ καὶ ἐλπίζει νὰ τὴν θυμηθῆτε. Εἶνε ἡ Ζούλια...

— Πῆτέ της, πλοίαρχε, νὰ ἔλθῃ! διέκοψεν ἔξαφνα ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Πραγματικῶς, νομίζω ὅτι τὴν θυμοῦμαι. Μιὰ στιγμή, ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του· θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως.

Ὁ Ἀμερικανὸς εἰσήγαγε τὴν Ἀτσιγγάναν εἰς μικρὸν δωμάτιον παραπλεύρως τοῦ γραφείου του καί, παρακαλέσας τὸν γραμματέα του νὰ ἀποσυρθῇ, ἔμεινε μόνος μὲ τὴν παράδοξον ἐπισκέπτριαν.

— Βλέπω ὅτι μ' ἐγνώρισες, ἤρχισε νὰ τοῦ λέγῃ ἡ γραῖα, ἀτενίζουσα τὸν ἑκατομμυριοῦχον μὲ τὰ διαπεραστικά της μάτια. Δὲν θὰ ξέχασες βέβαια τὸ μαῦρο μαργαριτάρι τῆς Ἰάβας.

— Τὸ ἔχεις; ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ.

— Νά το! ἔκαμεν ἡ γραῖα, ἐξάγουσα μίαν θήκην κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια της. Ἰδὲς τί ὡραῖο ποῦ εἶνε.

Ὁ Ἀμερικανὸς ὑπερεχάρη. Ἐπιτέλους τὸ εἶχε τὸ θαυμάσιον μαργαριτάρι, τὸ ὁποῖον ἀνεζήτει πρὶν ἀπὸ ὁλόκληρα χρόνια.

— Πόσο θέλεις; ἠρώτησε τὴν Ἀτσιγγάναν.

— Ὑπόγραψε, ἀπεκρίθη ἐκείνη, παρουσιάζουσα ἕνα χαρτὶ ζαρωμένον· ὑπόγραψε, ἀφοῦ τολμᾷς...

Ὁ Οὐίλλιαμ ὕψωσε τοὺς ὤμους, ὑπέγραψε καὶ εἶπε μὲ κάποιον θυμόν:

— Πάλι τὰ ἴδια; Θὰ μοῦ ξαναπῇς πῶς τὸ μαργαριτάρι τῆς Ἰάβας...

— Ναί, ἐφώναξεν ἡ γραῖα· θὰ σοῦ τὸ ξαναπῶ γιὰ τελευταία φορὰ καὶ πρόσεξε: τὸ μαῦρο μαργαριτάρι τῆς Ἰάβας φέρνει δυστυχία.

— Μὰ γιατί; ὑπέλαβεν ὁ Χόλκερ· ἐπειδὴ μιὰ φορὰ κάποιος τὸ ἔκλεψε καὶ τὸν ἐκρέμασαν; Τοῦ ἔκαμαν πολὺ καλά! Ὅσο γιὰ τὸν τρόπον ποῦ ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ κυρίου σου. εἶνε βέβαια λίγο παράξενος, ἀλλ' ὡς ποῦ νὰ συμπεράνῃ κανεὶς ὅτι αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι φέρει δυστυχία...

— Καὶ ὅμως, διέκοψεν ἡ γραῖα στενάζουσα, ξέρεις ὅτι γι' αὐτό, καὶ μόνον γι' αὐτό, ὁ κύριός μου κατεστράφη.

— Τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ μένα. Γιατὶ ἔτσι ἀποκτῶ τὸ μαργαριτάρι, ποῦ ἀλλοιώτικα ὁ κύριός σου δὲν θὰ τὸ πουλοῦσε ποτέ.

— Ξέρεις τουλάχιστο πῶς βρέθηκε;

— Ξέρω, ὅτι βρέθηκε στὴν Ἰάβα, ἀλλὰ τίποτε περισσότερο.

— Μάθε λοιπόν, ὅτι ὁ θουτηχτὴς ποῦ τὸ βρῆκε, τὸ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του· τὸν ἔκοψε σὲ δυὸ ἕνας καρχαρίας.

— Τυχαῖον!

— Δύο ἄλλοι βουτηχτές, φίλοι τοῦ πρώτου, ἐμονομάχησαν γιὰ τὸ μαργαριτάρι καὶ σκοτώθηκαν καὶ οἱ δυό. Κι' αὐτὸ τυχαῖο;

— Πῶς μπορεῖ νὰ σκοτώθηκαν κ' οἱ δυό; Παραμύθια!

— Ἀλήθεια λοιπόν, σὺ ποῦ τρελλαίνεσαι γιὰ μαργαριτάρια, δὲν ξέρεις πῶς μονομαχοῦν οἱ Ἰνδοὶ βουτηχτές;

— Ὄχι.

Καὶ ἡ Ἀτσιγγάνα διηγήθη:

Εἰς τὴν Ἰάβαν, εἰς τὸν λιμένα μὲ τὰ χίλια φῶτα, εἰς τὸν ἀπέραντον ὅρμον ὅπου εἰκοσιδύο ἡφαίστεια ἐν ἐνεργείᾳ πυροβολοῦν τὸν οὐρανὸν καὶ ὅπου ἡ νὺξ εἶνε ἄγνωστος, οἱ δύο σύντροφοι ἐκείνου ποῦ εὗρε τὸ μαῦρον μαργαριτάρι κ' ἐφαγώθη ἀπὸ τὸν καρχαρίαν, ἐφιλονείκησαν περὶ τοῦ ποῖος θὰ ἐκληρονομοῦσε τὸ εὕρημα.

Ἐφιλονείκησαν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἔφυγαν μὲ δύο βάρκες μαζί-μαζί, διὰ νὰ μονομαχήσουν.

Ἐπροχώρησαν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ μόλις διέκριναν μίαν ἀγέλην καρχαριῶν, ἔπεσαν εἰς τὸ νερὸν διὰ νὰ κτυπηθοῦν μὲ τὰ μαχαίρια των.

Τὰ μαχαίρια ποῦ μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ δύται, διὰ νὰ μύνωνται κατὰ τῶν καρχαριῶν ὅταν δουτοῦν, ὀνομάζονται ντάγγερ-ράκ καὶ εἶνε κρυστάλλινα, μυτερὰ σὰν βελόνες καὶ ἀπὸ μέσα κούφια. Εἰς τὸ κούφιον αὐτὸ μέρος, ἔχουν ἕνα δηλητήριον φοβερόν, κεραυνοβόλον. Ἡ ἐλαχίστη γρατσουνιὰ μὲ τέτοιο μαχαῖρι, εἶνε θανατηφόρος.

Οἱ δύται ἐκλέγουν τὴν στιγμὴν ποῦ περνᾷ ἀγέλη καρχαριῶν. διὰ νὰ αὐξήσουν τὰς δυσκολίας τῆς πάλης. Καθένας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μύνεται κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ συγχρόνως κατὰ τῶν καρχαριῶν.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐμονομάχησαν καὶ οἱ δύο ἐκεῖνοι, ποῦ διεφιλονείκουν τὸ μαῦρο μαργαριτάρι. Τί ἀκριβῶς συνέβη κατὰ τὴν φρικώδη μονομαχίαν, δὲν γνωρίζει κανείς. Μόνον δύο μάρτυρες ποῦ τοὺς παρηκολούθησαν μὲ μίαν βάρκαν, βεβαιώνουν ὅτι ὁ ἕνας, ἀφίσας κραυγὴν καὶ θυθισθείς, διὰ νὰ νομίσῃ ὁ ἄλλος ὅτι προσεβλήθη ἀπὸ καρχαρίαν, ἐπέπεσεν ἔξαφνα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τοῦ ἔδωσεν ἀπὸ πίσω μιὰν μαχαιριάν.

Τὸ κρυστάλλινον μαχαῖρι,—ἰσχυρίζονται οἱ μάρτυρες.—ἔσπασε τότε εἰς τὰ χέρια τοῦ δολοφόνου, καὶ τὸν ἐπλήγωσεν. Οὕτως ἢ ἄλλως, καὶ οἱ δύο μονομάχοι ἀνεσύρθησαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν νεκροί. Τὸ δὲ περιεργότερον εἶνε, ὅτι οἱ καρχαρίαι δὲν ἤγγισαν κὰν τὰ πτώματά των.

Τὸ μαῦρο μαργαριτάρι, ἀπομεῖναν εἰς χεῖρας ἑνὸς τῶν μαρτύρων, τῷ ἐκλάπη τὴν ἰδίαν νύκτα. Ὁ κλέπτης συνελήφθη κ' ἐκρεμάσθη.

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Πάλι στὸ στρατῶνα!!

Δὲν προσθάσαμε νὰ τεντωθοῦμε στὸ σπιτίσιο κρεβάτι μας, πάλι ἐπιστράτευσις, πάλι προσκλητήρια, πάλι τὸ χακί! Τί νὰ γίνῃ, Ἔτσι τῶθελ' ἡ Πατρίδα, ὁπὼς λέει σ' ἕνα ποίημά του ὁ Πολέμης.

Μὰ γιατὶ νὰ μὴν ἔλθουν οἱ ἀπαλλαγέντες; λέγουν πολλοὶ γέροι ἐθνοφρουροί.

— Ἔτσι τῶθελ' ἡ Πατρίδα! εἶνε τιμὴ γιὰ μᾶς ποῦ μᾶς χρειάσθη πάλι ἡ Πατρίδα. Τί νὰ τοὺς κάμῃ τοὺς ἀπαλλαγέντας; Ἐμεῖς γνωρίζουμε τὸ κάθε μονοπάτι τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἠπείρου. Τὸ δικό μας πετσὶ βασταῖ τὴ βροχὴ καὶ τὸ δικό μας τὸ στομάχι χωνεύει τὴ μουχλιασμένη κουραμάνα.

Κ' ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, στὰ παληά μας λημέρια, συναντηθήκαμε οἱ παληοὶ φίλοι.

— Γειά σου, κυρ Λοχία Παναγόπουλε!

— Βρὲ γειά σου, Σερέτη, τί γίνεσαι, τί χαμπάρια;

— Θυμᾶσαι στὸ Σόροβιτς, ποῦ κοιμηθήκαμε κουθάρι σὰν κάμπιες ὅλο τὸ δο στοιχεῖο ἔξω στ' ἀλώνια, μέσ' στὴ λάσπη;

— Ἄμ δὲ θυμᾶμαι! Θυμᾶμαι καὶ τὸ παγοῦρι σου γεμᾶτο τσίπουρο ποῦ μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὸ ξεπάγιασμά.

— Θυμᾶσαι καὶ τῆς κότες στὰ Καϊλάρια, ποῦ τῆς ψήναμε στὸ σπαθί;

— Ὁ Μπαλτᾶς τί γίνεται; δὲν τὸν βλέπω.

— Ὁ Μπαλτᾶς ἦταν τυχερός· ἔχει τέσσαρα παιδιὰ καὶ τὴ γλύτωσε.

— Μωρὲ τί μοῦ λές; μπράβο!

— Νὰ καὶ ὁ Μάντλος τὸ στραβόξυλο.

— Θυμᾶσαι ποῦ κόλλησε τὸ βλητοφόρο στὴν Ἐλασσῶνα καὶ δὲν ἤθελε νὰ κατεβῇ νὰ σπρώξῃ;

— Θυμᾶσαι τὸν καϋμένο τὸ Σάλτα ποῦ τὸν χάσαμε στὴν ὑποχώρησι τοῦ Σόροβιτς καὶ τὸν ἠύραμε, ὅταν ξαναγυρίσαμε, σκοτωμένο καὶ ὁλόγυμνο μεσ' 'ς τὰ χωράφια;

— Ναί, τὶν θάψαμε ἐκεῖ ἀδιάβαστο καὶ ἄκλαυτο.

— Ὄχι ἄκλαυτο, γιατὶ κανενὸς τὸ μάτι δὲν ἔμεινε ἀδάκρυτο γιὰ τὸ καλὸ παλληκάρι.

Πάρα πέρα ἄλλοι ἐμιλοῦν θυμοῦνταν τὰ παληά, τοὺς ἀγῶνας, τὰς κακουχίας, τ' ἀστεῖα καὶ τὰ γέλια καὶ μέσα στῆς ὡραῖες ἀναμνήσεις τοῦ πολέμου, ἔφευγαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ἀναμνήσεις τοῦ σπιτιοῦ, τῆς μάνας, τῆς γυναῖκας καὶ τῶν παιδιῶν.

Τὰ ὡραῖα ὅμως αὐτὰ συμπλέγματα τῶν παληῶν συναγωνιστῶν τὰ διέλυσεν ἡ αὐστηρὰ φωνὴ τοῦ ἐπιλοχίου:

— Ἔμπρὸς στὴ γραμμή. Προσκλητήριο.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τελειοποίησις τοῦ Κινηματογράφου.

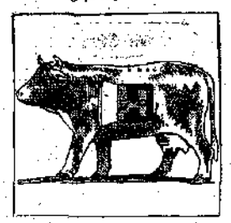

Διὰ νὰ κινήσῃ τὸν ραφῆ σκηνὰς ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν θηρίων τῆς ἐρήμου, ἕνας εὐφυὴς φωτογράφος κατεσκεύασε μίαν δούρειον... ἀγελάδα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐργάζεται κρυμμένος. Ἡ ψεύτικη ἀγελὰς ἔχει καὶ εἰς τὰς δύο πλευρὰς ἀπὸ μίαν θυρίδα, ἡ ὁποία ἀνοίγει τὴν κατάλληλον στιγμὴν καὶ προβάλλει ἡ μηχανή, διὰ νὰ παίρνῃ τὰς ὡραιοτέρας καὶ περιεργοτέρας σκηνὰς ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Γιγαντιαῖον Κηρίον.

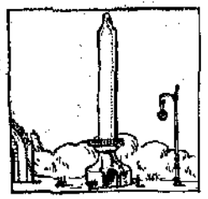

Εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς Στοκχόλμης, ὁοῖκος Λίντολ ἐξέθεσεν ἕνα κηρίον (σπερμαντσέτο) ὕψους 120 ποδῶν. Εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ὁ στύλος τοῦ ἠλεκτρικοῦ, παραπλεύρως, σᾶς δίδει μίαν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀναστήματος τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ κηρίου.

Περίεργον εὕρημα.

Εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰαπωνίας εὑρέθη ἐσχάτως αὐτὴ ἡ χελώνη, εἰς τὴν ῥάχιν τῆς ὁποίας εἶνε χαραγμένη μὲ ἰαπωνικὰ γράμματα μία ἐπιγραφή, ἀγγέλλουσα ὅτι ὁ γράφων αὐτοκτονεῖ, ἀπὸ τὴν λύπην ποῦ τῷ ἐπροξένησεν ὁ θάνατος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ἰαπωνίας.

Ὀπτικὴ Ἀπάτη.

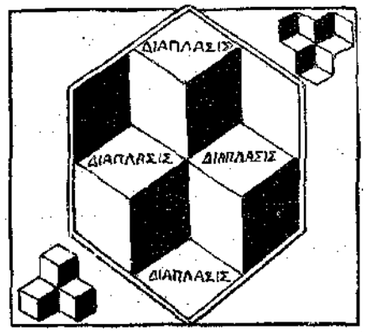

Τί παριστᾷ αὐτὴ ἡ εἰκών; Δύο κύβους ἐπάνω καὶ ἕνα ἀπὸ κάτω; ἢ ἕνα κῦβον ἐπάνω καὶ δύο ἀπὸ κάτω;

Καὶ τὰ δύο. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ θὰ κυττάξετε τὴν εἰκόνα. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἡ ἐπιγραφὴ «Διάπλασις» φαίνεται εἰς τὸ κάτω μέρος τῶν κύβων· εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, φαίνεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Δόξης

ΝΑ	ΣΙ	ΠΩ	ΝΙ
ΑΙ	ΡΕ	ΑΙ	ΚΟ
Α	ΠΕΡ	Α	Ι
ΙΝ	Α	Α	ΑΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαί αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν πέντε Κρᾶτη τῆς Ἀσίας.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωβύρου

Cuerre guerre à à comme la la.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ μία παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 44ου φύλλου

α'.) Κλίνη, ἀνάκλιντρον, τράπεζα, λαμπτήρ, νιπτήρ, κάθισμα.—β'. Plus fait douceur que violence.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὡραῖα τὴς ὥρας σας.

Τὸ περόττιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΙΘΑΡΑ

Κιθάρα! Πιστὲ σύντροφε τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης μας! Πιστὲ ἀντίλαλε τῆς χαρούμενης ἢ πικραμένης καρδιᾶς!

Σὰν μᾶς διασκεδάζεις στὴν αἰώνια τὴν μονοτονία μας, τότε σὲ σένα χύνεται τὸ φαιδρὸ τραγοῦδί μας. Κι' ὅταν μᾶς συντροφεύεις στὴν θλιβερὴ τὴν μοναξιὰ καὶ τῆς θλιμμένης γίνεσαι καρδιᾶς παρηγορήτρα, ὁ τόνος σου τότε εἶνε θλιβερὸς καὶ ὁ σκοπός σου μοιάζει μοιρολόϊ.

Ἄκουσα τὸ γλυκὸ τραγοῦδί σου σ' ἕνα καταπράσινο βουνό. Γ' ἀστέρια ἀπὸ πάνω λαμπυρίζανε, πλημμυρίζοντας τὸν σκοτεινιασμένο οὐρανό· ἀπὸ κάτω ἔτρεχε γοργοκυλῶντας τὸ κρυστάλλινό του τὸ νερὰ τὸ καθαρὸ ρυάκι, ποὺ ἀντανακλοῦσε μεσ' 'ς τοὺς κόλπους του τὸ μαγικὸ τοῦ οὐρανοῦ πανόραμα.— Καὶ τότε θέλησα νὰ γύρω καὶ νὰ κοιμηθῶ, ἔχοντας γιὰ γλυκὸ νανούρισμα τὴν μελωδικὴ αὐτὴ ἁρμονία....

Ἄκουσα πάλι τὸ γλυκὸ τραγοῦδί σου, σχίζοντας τῆς κυανόχροης θάλασσας τὰ ὑδατένια πλάτια. Τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι ἔρριχνε τὲς χλωμὲς ἀχτῖδές του στὸ ἀλμυρὸ νερό, καὶ παίζανε μὲ τὸν λευκὸ ἀφρὸ π' ἀφίνομε στὸ διάβα μας. Καὶ τὸν ἀνέκφραστό σου τὸν σκοπὸ συνώδευεν ὁ ρυθμικὸς ὁ κτύπος τοῦ κουπιοῦ καὶ τοῦ κύματος τὸ βογγητό, σὰν ξεψυχοῦσε σπάζοντας στοὺς βράχους.— Τότε μοῦ φάνηκε πῶς γυρνοῦσεν ὁ νοῦς μου στὰ οὐράνια, ἀνῷ ἡ ψυχή μου νὰ πετάξῃ πόθησε σὲ κόσμους ἄγνωστους, αἰθέριους, ἰδανικούς....

Κιθάρα, φωνὴ τῆς καρδιᾶς, ψυχὴ σ' ἕνα ξύλο κλεισμένη!

Πανελλήνιος Πόθος

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἄρχισε νὰ διαδίδεται ἡ φήμη τῆς ἐπιστρατεύσεως, μ' ἐκεῖνο τὸ μυστικὸ ὕφος, σὺν ᾗθες εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις. Τὸ πρωΐ ὅμως ἦτο πιὰ γεγονός... Τὰ παραρτήματα τὸ διαλαλοῦν. Οἱ μικροὶ ἐφημεριδοπῶλαι εἶνε τὸ στοιχεῖό τους.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο παρακολουθῶ τὴν κίνησιν, ἡ ὁποία εἶνε πιὰ ζωηρή: Ἔννοεῖς ἀμέσως πῶς κάτι ἔκτακτο συμβαίνει... Ἱππεῖς διασχίζουν τοὺς δρόμους. Οἱ ἀμαξηλάται χτυποῦν δυνατὰ τ' ἄλογά των, νὰ τρέξουν, νὰ φέρουν γρήγορα τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐκεῖ ποὺ πρέπει. Φέρνουν ἴσως διαταγάς· πόῃς ξεύρει... Ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς τρέχουν βιαστικοί. Οἱ γνωστοὶ σταματοῦν, ἀλλάζουν λίγα λόγια κατηφῶς καὶ φεύγουν. Οἱ νεοσύλλεκτοι στρατιῶται τρέχουν νὰ κάμουν γυμνάσια καὶ λίγοι τραγουδοῦν... "Ολ' αὐτὰ ἀρκοῦν γιὰ νὰ σ' ἐμβάλουν εἰς σκέψεις. Τί σκληρὸν πρᾶγμα ὁ πόλεμος! Μήπως δὲν κρύβει κάπου ὅ,τι σκληρότερον ὑπάρχει· τὸν θάνατον; Πόσοι τάχα λαχταροῦν αὐτὴ τὴ στιγμή! Πόσων κτυπᾷ ἡ καρδιὰ σ' αὐτὰ τὰ προμηνύματα τοῦ πολέμου! Κανένας δὲν εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ ἀδιάφορος. Κάποια ἐπίδρασι θὰ ἔχῃ εἰς ὅλους ἕνα τέτοιο γεγονός... Ἐγὼ δὲν λημμονῶ καὶ τὴ Διάπλασι...

Ἀλλὰ ποιὸς ξεύρει τὶ μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ αὔριον; Ὅσῳ μποροῦμε ἂς ἐλπίζωμε.

Φράουλα

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ

Ποῦνε ἡ γιαγιά; παῦνε ἡ γιαγιά;
Βλέπω ἀδειανὴ τὴν πολυθρόνα!
Τὸ πλάμα δὲν τ' ἀκούω πιά,
Ποῦνε ἡ γιαγιά; ποῦ εἶνε ἡ νόνα;

Ποῦ εἶνε τὰ κάτασπρα μαλλιά,
— ἡ πολυσέβαστη κορῶνα;—
Ποῦ εἶνε ἡ γλυκειὰ λαλιά,
Ποῦ τὰ φιλιά;... Ποῦ εἶνε ἡ νόνα;

Γιατὶ ἔζησε χρόνια πολλά,
ἔπρεπε—λέει—νὰ πεθάνῃ!
—Ἀχ! εἶν' αὐτὰ λόγια σκληρά!—
Πόση ζωὴ τάχα μᾶς φθάνει;

Ἔζησε χρόνια, ναί, πολλά,
Καλά-κακά, ἀνακοιχμένα·
Μ' αὐτὰ τὰ δυό της τὰ στερνὰ
Ἦταν τὰ πιὸ δυστύχισμένα,

Γιατὶ τὸ μόνο της παιδὶ
Τῆς εἶχε ὁ χάρος πόρευ.
Τί ἤθελ' ἄλλο τὴ ζωή;
Ζητοῦσε ἀπ' τὸ Θεὸ τὴ χάρι.

Καὶ δεῖλι φθινοπωρινὸ
Τὴν χάσαμε μεσ' ἀπ' τὰ χέρια...
Ἐπέταξε στὸν οὐρανὸ
Γιὰ νάνταμώσῃ τὸ παιδί της στὰ αἰθέρια.

Χάρις

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κυλιέτ' ὁ γάτος ὀκνηρὰ
σ'τοῦ ἥλιου τὴν ἀχτῖδα·
Σ' τ' ἀπόσκια μέρη τοῦ βουνοῦ
τ' ἀηδόνι δὲ λαλάει·
Γύρω ἡ φύση πένθεμη
προσμένει μιὰν ἐλπίδα,
κι' ἡ πρόσκαιρη ἡ ὀμορφιὰ
σὲ ἄλλον κόσμο πάει.

Γονατιστὲς σ'τὸ εἰκόνισμα,
ἡ κόρη κι' ἡ γυνῆτέρα
παρακαλοῦν τὴν Παναγιὰ
καὶ κλαῖν μπροστὰ σὲ δαύτη,
τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπο
νὰ 'δοῦνε κομμιὰ 'μέρα,
νὰ νοιώσουν τὰ θερμὰ φιλιὰ
τοῦ ξενιτιάρη ναύτη.

Μέσα σ' τὸ φθινοπωρινὸ
τὸ φύσημα τὸ πρῶτο,
ἔχω μιὰ σκέψη ἀπόκρυφη
ψυχῆς ποῦ λίγο νοιώθει
καὶ γιὰ μιὰ λύρα μυστικὴ
ποῦ παίζει δίχως κρότο,
βαρυστεναλάζουν μέσα μου
τοῦ φθινοπώρου οἱ πόθοι,

Λυπητεροὶ καὶ πένθιμοι
τῆς λύρας εἶνε οἱ τόνοι,
παρμένοι ἀπὸ τὸ μαρασμὸ
καρδιᾶς ὅπου πονάει,
Κι' ἂν ἔχει πόνους ἡ καρδιά,
εἶνε στὴ φύση πόποι
σὰν τῆς καρδιᾶς λυπητεροί;
δεντροὶ σὰν ξεφυλλάει.

Σεπτέμβριος ***Ρωβύρος***

ΜΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

Τί νὰ γράψω; Τί νὰ γράψω; Τί νὰ γράψω; Δύο σωστὲς ὧρες κάθομαι ἐδῶ-μέσα, χωρὶς τίποτε νὰ μοῦ κατεβαίνῃ. Μωρὲ ξεροκέφαλο ποῦ σοῦ τῶχω!

Ἐξεφώνιζα μέσα εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα μου, ξαπλωμένος σὲ μιὰ καρέκλα, στηρίζων τὴ ράχι μου σένα τραπέζι, τὰ πόδια ἀπάνω στὸ γραφεῖο, κρατῶν στὸ ἀριστερό μου χέρι ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔχων τὴν πέννα στὸ αὐτὶ καὶ κτυπῶν μὲ θυμὸ τὸ δεξὶ μου χέρι στὰ γόνατά μου.

Ἐπάνω στὸ τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐστήριζα τὴν ράχι, ὁ μικρότερός μου ἀδελφὸς ἦτο ἐξαπλωμένος μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ ἐδιάβαζε ἕνα βιβλίο. Ἀπέναντι ὁ ἄλλος ἀδελφός μου, ἐκράτει στὰ χέρια του ἕνα βιβλίο Γαλλικὸ κ' ἐρρητόρευε.

Ὡραία σκηνὴ γιὰ περιγραφή! εἶπα ἀφοῦ μοῦ ἐπέρασε ὁ θυμός. Καὶ ἀμέσως ἄρπαξα τὴν πέννα ἀπὸ τὸ αὐτί μου (ἀπὸ τὴ βία μου μάλιστα ἐτράβηξα τὸ αὐτί μου τόσο δυνατά, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ ξεφωνίσω). Καὶ ἤρχισα γρήγορα γρήγορα νὰ γράφω 'στὸ χαρτὶ ποῦ βαστοῦσα. Σὲ λίγο ἐτελείωσα τὴν περιγραφή, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀπέναντί μου ἀδελφόν, εἶπα:» «"Ετοιμο!»

Ὁ ἀδελφός μου ἔπαυσε τὴν ρητορικήν του καὶ μοῦ εἶπε ξερά-ξερά:

«Ποιό;»—Ποιό; Νά, αὐτὸ ποῦ ἔγραφα τώρα. Ἡ Διάπλασις βάζω στοίχημα πῶς θὰ μοῦ τὸ ἐγκρίνῃ». Ἐκεῖνος, ὅταν τὸ ἤκουσε, εἶπεν ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐγκρίνῃ, ἐγὼ ἐπέμεινα 'στὴν γνώμη μου. Ἐπιτέλους ἐστοιχιματίσαμε ἕνα γρόσι καὶ ἐχωρίσθημεν.

Υ. Γ. Πιστεύω, ἀγαπητή μου Διάπλασις, πῶς δὲν θὰ γίνῃς αἰτία νὰ χάσω ἕνα γρόσι.

Σκλῆρ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΡΕΙΔΙΑ

Ἕνας ἔμπορος ἐπῆγεν, ἕνα βράδυ ποῦ ἔκαμνε πολὺ κρύο, εἰς ἕνα πανδοχεῖον. Ἡ τραπεζαρία ἦτο γεμάτη ἀπὸ ταξειδιῶτας τόσους, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἑστίαν.

Ἐπειδὴ ἐπιθύμει πολὺ νὰ ζεσταθῇ, μετεχειρίσθη τὴν ἑξῆς πανουργίαν: «Νὰ δώσετε γρήγορα μιὰν δωδεκάδα στρείδια εἰς τὸ ἄλογό μου» εἶπεν εἰς τὸν ξενοδόχον. Ὁ ξενοδόχος, ἔκπληκτος πρὸ τοιαύτης διαταγῆς, ὑπήκουσε, καὶ ὅλοι οἱ παρακαθήμενοι, περίεργοι νὰ ἰδοῦν ἕνα ἄλογο, τὸ ὁποῖον τρώγει στρείδια, τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὸν σταῦλον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἔμπορος ἐποποιεῖτο τὴν θέσιν τῆς ἑστίας καὶ ἐζεστάθη μὲ ὅλην του τὴν ἄνεσιν.

—«Κύριε, λέγει ὁ ξενοδόχος, ἐπιστρέφων μετὰ ἕνα τέταρτον, καλὰ τὸ ἔλεγα! τὰ ἄλογό σας δὲν θέλει στρείδια!

—"Ε, καλά, τὰ τρώγω ἐγώ, τἀπήντησε γελῶν ὁ ἔμπορος, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει τὴν κλειστὴν θέσιν.

(*Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*) ***Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν***

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμά, θέλω νὰ παίξω στὸν κῆπο.

— Κάνει κρύο. Κάθησε τώρα ἐδῶ, ποῦ εἶνε καὶ φωτιά.

— Τότε ἄνοιξε τὸ παράθυρο νὰ ζεσταθῇ καὶ ὁ κῆπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀνείρου

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Δῶρον Δραχμῶν 3 ἕως 32,50

***Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ 1916 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀνανεοῦντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1916, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ ἀγοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).*

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ ἀταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἐξ ἑκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποίους θᾶγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ προνομίου ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθοῦν.

"ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1915.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τοὺς καλούς μου φίλους, ποῦ ἀνεγέωσαν καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1916. Εὐχαριστῶ ἐπίσης κ' ἐκείνους ποῦ ἤρχισαν νὰ ξεσπαλώνουν. Μετὰ τὸ ἕνα καθήκον, τὸ ἄλλο,—ὅπως μοῦ ἔγραφε προχθὲς καὶ ἡ *Φιλτάτη Ἑλλάς*, Ἐλπίζω, ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου θὰ τὰ ἐπληρώσουν καὶ τὰ δυό.

"*Ηρω τοῦ* 1913, ὅτι ἡ μάχη ἐξκηρυώνει τοὺς πολεμιστάς, περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τὸ ζήτημα εἶνε ἂν χρειάζεται καὶ ἂν ἔχῃ καλὸν ἀποτέλεσμα αὐτὴ ἡ ἐξαγρίωσις. Ὁ κ. Πλάκων Δρακούλης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ μεταφράσῃ ἐν ἀγγλικὸν ἄρθρον περὶ πολέμου, παιδαγωγικόν. Θὰ τὸ δημοσιεύσω προσεχῶς καὶ θὰ μάθετε πολλὰ ἀπὸ αὐτό.

Τὰ Ἐξσημα τῆς Ἀλληλογραφίας, *Νικηφόρε Εὔζωνε*, τὰ κατηγήσα ὄχι μόνον διὰ τὰ παράπονα ἀλλὰ καὶ δι' ἕνα ἄλλον, σπουδαιότερον λόγον. Οἱ φίλοι μου μοῦ ἔγραφαν ἁπλῶς διὰ νὰ παίρνουν Ἐξσημα (βεβιασμένα ἑπομένως πράγματα καὶ ψυχρά) καὶ ἡ Ἀλληλογραφία μας δὲν εἶχε πλέον τὸν συνήθη ἀφελῆ καὶ εἰλικρινῆ της τόνον.—Θὰ εἴπω εἰς τὸ *Σκλῆρ* ὅτι ἡ αὐτοζωγραφία σου ἔγεινεν ὑπὸ μεγέθυνσιν 1Χ5, τῆς δὲ *Ἐρυθραίας Σιβύλλης*, ὡς νομίζεις, ὑπὸ μεγέθυσιν 1Χ50. Στείλε μου μερικὰ σκίτσα τοῦ φίλου σου, νὰ τὰ ἰδῶ.

Διὰ τὰ γόρια, ποῦ καυχῶνται διὰ τὴν ὑπεροχήν των εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ τὴν Σελίδα ἡ Ἴρις μοῦ γράφει: «Μὰ δὲν συλλογίζονται πῶς ἐμεῖς ἔμαθα κορίτσια καὶ αὐτοὶ ἀγόρια;.. Ὁ καιρὸς ποῦ θὰ μᾶς περισσεύσῃ, θὰ καταναλωθῇ στὸ αἰώνιο ἐργόχειρο. Καὶ ὁποια ἔχει τὴν τύχη ἐ) νὰ εἶνε καὶ μεγαλύτερη, τότε εἶνε κι' ἄνεψνε.... Ἐνῶ τὰ γόρια, δὲν μοῦ λένε παρακαλῶ, τί κάνουν; Τὸ σπίτι θὰ κυτάξουν ἢ τὸ ἐργόχειρο;» Καὶ ἡ Ἴρις ἐξακολουθεῖ... Τὸ πιεῦμά της ὅμως τὸ ἐνοήσατε καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τῆς ἀπαντήσετε εἰς αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα.

Αἱ ἐπισκολαὶ τοῦ Δερινοῦ δὲν ἐγκατελείφθησαν, Οὔρις "Ἀνεμε· τὰς ἔχει γιὰ τὴν ὥρα ὁ «Ρ» εἰς τὴν φλαχήν. Ὡραῖα αὐτὰ ποῦ γράφεις περὶ πολέμου· συμφωνοῦν μὲ τὴν δευτέραν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, τὴν ὁποίαν εἶδες κατόπιν. Ναί, οἱ Νεοδοσικοὶ ἔγεινεν Νεόσσικοι. Τὸ παρετήρησά κ' ἐγώ, ἀλλὰ χωρὶς τὴν ἔκπληξίν σου, διότι ξεύρω ἀπὸ τυπογραφικὰ λάθη.

Μανιατοπούλα, θὰ 'πῶ εἰς τὸν "*Ηρωα τοῦ* 1913, ὅτι «αἱ ἀδελφαί σου θὰ ἔκαναν τὴν εἰκόνα ὅ,τι. κάμνουν ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ ποῦ σκέπτονται καὶ ἀποφασίζουν ἀσκόπως». Δὲν τὸ παραδέχομαι ὅμως. Κανεὶς δὲν σκέπτεται καὶ δὲν ἀποφασίζει *ἀσκόπως*. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν τὸν σκοπόν των,—ἀλλ' ἀνάλογον μὲ τὴν ἡλικίαν των.—Χαίρω ποῦ εἶσαι ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν καθηγητήν σας τῶν μαθηματικῶν, Μπράβο! αὐτὸ εἶνε πολὺ σπάνιον.

Ὁ *Φραγκίσκος Ι. Τζουλάτης* μοῦ γράφει: «Δὲν γνωρίζω ποῦ μένει καὶ ποῖος εἶνε ὁ "*Ηρως τοῦ* 1913· θὰ ἠσθανόμην ὅμως ἀνέκφραστον χαρὰν ἂν ἠδυνάμην νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι ἢ νὰ τὸν συγχαρῶ διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς διὰ τὰς εἰρηνοφίλους ἰδέας του.» Κ' ἐξακολουθεῖ μ' ἕνα ὕμνον πρὸς τὴν Εἰρήνην, ἡ ὁποία, λέγει δὲν εἶνε χίμαιρα, ἀλλὰ μία ἀνάγκη. Μὰ καὶ ὁ πόλεμος, λέγουν οἱ ἄλλοι, εἶνε μία ἀνάγκη...

Κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*, τὸ παιχνίδι τῶν παιδιῶν εἶνε τώρα τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια καὶ ὁ ψευσταπόλεμος. Ἔ, φυσικά! τὰ παιδιὰ ὅ,τι βλέπουν, τὸ κάμνουν... Τὸ νόστιμον εἶνε, ὅτι ὅταν διαιροῦνται εἰς δύο στρατόπεδα, διὰ νὰ πολεμήσουν, κανεν, μὲ κανένα τρόπον, δὲν ἐννοεῖ νὰ γίνῃ βουλγαρικόν. «Τί εἶσθε σεῖς, παιδιά;—"Ἕλληνες!—Καὶ ποῦ εἶνε οἱ Βούλγαροι;—"Ἀνέκρυ.» Αὐτὸ ἀκούει κανεὶς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὑποθέτω, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, ὅτι ἂν ὁ χωρικὸς εἶνε δυνατὸς καὶ σκληραγωγημένος, ὁ νέος ὅμως τῆς πόλεως, ὁ ἀνεπτυγμένος, ἔχει μεγαλυτέραν τὴν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος. Καὶ αὐτὴ τὸν δυναμώνει. Διὰ τὰς μητέρας μὴ λέγῃς! Τὸ χρέος των εἶνε νὰ κλαῖνε ὅταν φεύγουν τὰ παιδιά των στὸν πόλεμον, ὅπως τῶν παιδιῶν χρέος εἶνε νὰ φεύγουν. Αὐτὸ εἶνε τὸ μητρικόν, τὸ ἀνθρώπινον. Καὶ αἱ ἀρχαῖαι Σπαρτιάτισσαι ἀκόμη, ἔκλαιγαν... κρυφά.

Τὸ *Ἠλιοβασίλεμμα*, ποῦ μοῦ στέλλει πενῆντα λεπτὰ διὰ τὴν ἐγγραφὴν κανενὸς πτωχοῦ παιδιοῦ, κάμνει καὶ αὐτὴν τὴν παρατήρησιν: «Ἀφοῦ καὶ οἱ γόροι ξεχνοῦν τὴ δυστυχία τους ὅταν ἀπασχολοῦνται, πόσο μᾶλλον ἕνα παιδάκι θὰ λησμονήσῃ τὴ δική του, ἐχοντας μιὰ καλὴ συντροφιά.» Πολὺ σωστό!

Κι' ἐγώ, *Κύκνειον Ἄσμα*, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν γνωριμία σου καὶ διὰ τὴν ὑποσχεσίν σου, ὅτι «ἐνεπίνω τὴν θέλησίν σου μέχρι τῶν ἀκροτάτων, θὰ προσπαθήσῃς μὲ πάντα τρόπον νὰ μ' εὐχαριστήσῃς καὶ νὰ κοπιάσῃς μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν συνδρομητῶν μου». Ἡ ὡραία ἐπιστολή σου καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὴν τὴν πεποίθησιν ἐνέπνευσε.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον σου καὶ χάρτην τῶν λύσεων, *Ναυτοσούλα*. Διὰ τὰ μυθιστορήματα, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνεται κατάχρησις. Καλὸν δηλαδὴ εἶνε νὰ διαβάζῃ κανεὶς καὶ ἄλλων εἰδῶν βιβλία. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον εἶνε ἡ *ἐκλογή*. Ἕνα καλὸν μυθιστόρημα, ἠθικὸν καὶ καλλιτεχνικόν, εἶνε ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα βιβλία ποῦ ὑπάρχουν.

Ὡραία ἡ ἐπιστολή σου *Πᾶνε Β. Καρώνη*. Ἐννοεῖς, ὅτι δὲν συμφωνῶ μὲ ὅλας σου τὰς ἰδέας, ἀλλὰ μοῦ ἀρκεῖ ποῦ τὰς διατυπώνεις καθαρὰ καὶ σεμνά. Ἔχε ὑπ' ὄψει σου, ὅτι καὶ ὁ κυρίως πόλεμος, ἀποτελεῖ μέρος «τοῦ πολέμου τῆς ζωῆς», τὸν ὁποῖον παραδεχεσαι. Δὲν εἶνε βέβαια δυνατὸν νὰ συζητήσω ἐδῶ μίαν-μίαν τὰς ἰδέας σου, χαίρω ὅμως ποῦ τὸ θέμα αὐτὸ σ' ἔκαμε νὰ μὲ ξαναθυμηθῆς ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Καλλ. Ἀμπαδογιάννης*, *Ὀμηρικὸς "Ηρως*, *Ἐρυθραία Σιβύλλη*, *Δοξασμένος Ρῆνος*, *Μία Τρελλούλα*, *Πίμπεονελ*, *Ὑπόδουλος Ἑλληνίς*, *Κυματοβόλος Ποσειδῶν*, *Ἐβελίνα* καὶ *Μικρὸ Ἠπειρωτάκι*.—Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, ἐξεπέλεσα καὶ τὰς παραγγελίας των, ἀλλ' ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει ἐκτενεστέραν ἀπάντησιν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΡΩΝ

Τὸ *Μελαχρινὸ Διαβολάκι* καὶ ὁ *Γέρος τοῦ Μορηᾶ*, μοῦ συστήνουν ἕνα πτωχὸ ἀλλὰ φιλόμουσο Τριπολιτάκι, τὸ ὁποῖον οὔτε κατὰ φύλλον δὲν ἐκολούνεται νὰ γοράζῃ τὴν Διάπλασιν, ἐνῷ τόσον τὴν ἐπιθυμεῖ. Οἱ συνιστῶντες μοῦ ἔστειλαν καὶ ἀπὸ μίαν δραχμὴν ὁ καθένας, ὡς πρώτην εἰσφοράν. Ἐλπίζουν δὲ ὅπως κ' ἐγώ, ὅτι καὶ ἄλλοι φίλοι μου θὰ συνεισφέρουν διὰ τὸν ἴδιον εὐγενῆ σκοπόν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Φθινοπωρινὲς Εἰκόνες» τοῦ *Κύματος τοῦ Βοσπόρου*.—«Πανουργία» τοῦ *Σκλαβομέτου Ἕλληνος*.—«Δὲν ἔχω τίποτα» τῆς *Ἐβελίνας*.—«Δόστε στὸ γέρο» τοῦ *Ὄνειρα π' ἀλήθευσαν*.—«Τὸ ἀργεῖτικο καρποῦζι» τοῦ *Εὐρωπαϊκοῦ Πολέμου*.—«Σκηνὴ τοῦ Δρόμου» τοῦ *Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου*.—«Ζυζητήσεις καὶ Κρίσεις» τῆς *Φράουλας*.—«Στὴ Λύρα» τοῦ *Ρωβύρου*.—«Ἀπόγευμα» τῆς *Ἐρυθραίας Σιβύλλης*.—«Μιὰ νύκτα στὸ ὄπαιθρο» τῆς *Ὀμηροειδοῦς*.—«Μικρὰ Μυστικὰ» τοῦ *Νικηφόρου Εὐζώνου*.—«Τί ἔξυπνος ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος» τοῦ *Ὀμηρικοῦ "Ηρωος*.—Μικρὰ διάφορα, ἀνέκδοτα ἱστορικὰ καὶ ἄλλα, διάφορον.

Ἀπορρίπτονται: «Ἤρθε ἡ ὥρα», «Τῆς νύχτας πράγματα», «Σ' ἕνα παραστικό», «Σπήνος καὶ Κίσσα» (ἄτεχνοι στίχοι καὶ κάποια θέματα ἀκατάλληλα.)—«Τί νὰ σοῦ γράψω;» (Τὸ θέμα ἐξηντλημένον· καὶ σήμερ' ἀκόμη δημοσιεύω κάτι παρόμοιον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. *Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια*).

Νέα Ψευδώνυμα: *Μαντινεύς*, α (;;!) *Ἰούλιος Καῖσαρ*, α. (Χ. Δ.) *Στενημαχωτάκι* α. (Κ. Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάλάξουν: ἡ *Μία Τρελλούλα* (0) μὲ *Ἕλληνα Πρόσκοπον*, *Ἄπτερον Νίκην*, *Ναυτοπούλαν*.—ἡ *Πίμπερνελ* (0) μὲ *Μαραμένο Γιοῦλι*, *Ἀγριοβιολέττεαν*.—Τὰ *Ὄνειρα π' Ἀλήθευσαν* (0) μὲ *Ρωβύρον*, *Βασίλειον Βουλγαροκτόνον*, *Μανιατοπούλαν*.—τὸ *Ἰνδαλμα τῆς Τριπόλεως* (0) μὲ *Δύραν* τοῦ *Ἀρίονος*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Κύκνειον Ἄσμα*, *Μελαχρινοπούλαν*.—Τὸ *Ἀγκαθάκι* (0) μὲ *Φοῦλαν*, *Φάωνα*, *Φράουλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου* (Ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἐ. Παπαν*. (Ἰσχύουν καὶ διὰ τὴν ἑπομένην· καὶ μετὰ δύο μῆνας εἰμπορεῖς νὰ ἰδῇς μίαν "Ἄσκησιν σου εἰς τοὺς Ἐδδ. Διαγωνισμούς: *Ἡρωΐδα τῆς Λήμνου* (ἔστειλα· τί δὲν ἔνοήσες ἀπὸ τὸν πρόεδρον τῶν Ἀνικήτων;) *Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ρωβύρον* (Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος τὴν εὗρε πολὺ ὡραίαν· ὄχι, διηγήματα τῶν συνδρομητῶν μου δὲν θὰ δημοσιεύω παρὰ μόνον εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας·) *Ὑπερ Πατρίδος* (τὰ τέσσερα φύλλα ποῦ λέγεις, δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἐπιστολήν σου·) *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος* (μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. γράφε μου τώρα·) *Κορυφαῖον τῶν Πλεκτρολόγων* ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Διαβολάκι τοῦ Ἀθηνῶν* (Ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ναυτάκι τῆς Ἴου* (ἔχει καλῶς·) *Ἐξερευνητὴν τοῦ Ἀπείρου* (καλῶς νὰ ἔλθῃς.) *Ἀλού-*

ἰσιον Τζ.. (ἂς ἐκλείψῃ! δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησι μόνον ποῦ δὲν ἐκλείπει...) *Σκλαβωμένον Ἕλληνα* (ἔστειλα') *Ἐτασταὴν τοῦ Ἰδεώδους* (ἡ ἐπιστολή σου παρεδόθη') *Πρόμαχον τῆς Ἑπταλόφου* (θέβαια, τὸ σύνθημα δὲν εἶνε γιὰ μένα ἄμα μοῦ ποῦν «Διάπλαστ;!» θάπαντήσω «ὁρίστε») *Μικρὸν Πρόσκοπον* (ἐλήφθησαν') *Τελέσιλλαν* (ἔστειλα') *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (ἂν σοῦ ἀπαντοῦσα, θὰ παρεβίαζα τὸ μυστικὸν τῶν ψευδωνύμων') *Ἀγριοβιολέκταν* (ἐπιστολή σου μὲ δραχμὴν δὲν ἐλήφθη') *Ν. Κόζαδ* (ὄχι.) *Ἐνετικὸν Δέοντα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ') *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (διὰ τὰ νέα μυθιστορήματα θὰ σᾶς πῶ ἐν καιρῷ') *Κ. Θ. Παπαθ.* (διεβιβάσθη') *Θαλασσοπούλι τοῦ Στέλιου* (ὡραῖον ἔστειλα) *Ὄνειρα π' Ἀλήθειραν, Σκλαβωμένον Ἕλληνα, Κῦμα τοῦ Βοσπόρου κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν 13ην Ὀκτωβρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης Δεκεμβρίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

570. Λεξίγριφος

Ἑνώνω κάποιο ποίημα
Μὲ μιὰν ἀντωνυμία
Κι' ἀμέσως μεγαλόπολι
Σοῦ κάμνω στὴ Ρωσσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σ. Ι. Μαυρομιχάλου

571. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἕνα πλατὺ μὲ ποταμὸν
Ἑνώνω τῆς Ρωσσίας.
Καὶ Ἀθηναῖον στρατηγὸν
Κάμνω πολλῆς ἀξίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στέλιου

572. Συλλαβόγριφος

Μία φωνὴ τὸ πρῶτον μου,
Ἀρνητικὸν τὸ δεύτερόν μου,
Φωτιστικὸν τὸ τρίτον μου,
Προδότης δὲ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναύαρχου

573. Στοιχειοτονόγριφος

Εἰς πρόθεσιν δισύλλαβον
Σύμφωνον ἂν προσθέσῃς
Καὶ τόνον μεταθέσῃς,
Ἓν τοπικὸν ἐπίρρημα
Εὐθὺς θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Εὐπατρίδου

574. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Τὸ κῦμα σοῦ παρέχει·
Τὸ ἄλλο μου ἡ Γραμματική
Ὡς ἄλλιτον τὸ ἔχει.
Χώρα γνωστὴ τὸ τρίτον μου
Μικρασιατική,
Νῆσος εἶνε τὸ τέταρτον
Ὡραία, Ἑλληνική.
Τὸ πέμπτον σχηματίζεται
Μ' ἄερα ἢ νερόν,
Καὶ συμπληροῖ τὸν Ρόμβον μου
Συμπερασματικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

575. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.

Ὁ Διδάσκαλος.—Σύ, Ἰωάννη, νὰ μοῦ εἴπῃς πόσους κατοίκους ἔχει αὐτὴ ἡ πόλις;

Ὁ Μαθητής:—Ποιὰ πόλις;

Ὁ Διδάσκαλος: Αὐτὴ ποῦ εἶπα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Εὐζωνάκι

576.—580. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Θέσις, ὄπως, κῶνος, Ἄρνος, θύρα.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Πνεύματος

581. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίζεται νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Πῆξις, νύξ, γέρων, μέρος, φῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμάχου τῆς Ἑπταλόφου

582. Φωνηεντόλιπον

στ - κφ - τν - πρτ - σ - θλς - βρντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παντοκράτορος

583 Γρῖφος.

μυῖαι $\frac{\text{σο}}{\text{βο}}$ *λύκος*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μανιατοπούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34

416—418. 1. Ἡ Ἀσία το λίκνον τῆς ἀνθρωπότητος. 2. Τὸ Μεσολόγγι. 3. Ἡ Θεσσαλονίκη.—419. Κλεομένης (κλαίω, μένεις.)—420 Κρανίον (κρᾶ, νῆ, ὤν.)

421.

ΚΟΜΗΤΗΣ	
Ο Ι Α Υ	
ΜΙΑΑΝΟΝ	ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ
Η Α Α Τ	ΤΑΚΙΤΟΣ
ΤΑΝΑΤΡΑ	ΤΗΝΟΣ
Η Ο Ρ Γ	ΝΩΕ
ΣΥΝΤΑΓΗ	Σ

422. Ἀτμός—Λευκᾶς.—423.

424—426. 1. Οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι εἶνε ἄσπονδοι ἐχθροί. 2. Τὸ ἄσθμα εἶνε νόσος. 3. Ἡ γλῶσσα εἶνε μέλος τοῦ σώματος.—427ΣΟΛΟΜΩΝ (Σερβία, 50ός, Σόλων, Βόλος, Δεκέμβριος, Ξενοφῶν, ἄστρον.)—428. Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.—429. *Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει* (Οἱ εἰς χ' εἰς ἕ-τι ἐν ὡ-οι.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 7—13 Ὀκτ.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰω. Α. Πελεκάνος, Βασ. Φ. Κλῆρης Σπ. Π. Μπαμπάκος, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Δημ. Π. Μακρῆς, Πάνος Χ. Μεϊτάνης, Κωνστ. Μανιάκης, Γ. Κλ. Σουρραπᾶς, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Ἐμμ. Θ. Κασσαβέτης, Σπ. Λ. Μάμος, Ἀφ. Γούλας, Κ. Μπάρδης, Λουκ. Γιαννάκης.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Ἐδέ. Λαχανᾶς.

ΒΟΛΟΥ: Ηλ. Α. Ἀρδαβάνης, Γ. Ι. Ἠλίας

ΔΙΜΙΝΙΟΥ: Σπ. Κοίλας.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δημ. Σ. Θεμελῆς, Ροβ. Κοέν.

ΚΕΡΚΥΡΑΝ· Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ· Διον. Αλ. Ζακυνθινός, Ἀγγελική Π. Ἰακωβάτου.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ· Αφ. Ν. Μπινιάρης, Γ. Καραμανώλης.

ΠΑΤΡΩΝ· Ἰωαν. Κ. Παπαζαχαρίου, Ἀντιγόνη Κ. Παπαζαχαρίου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· Πάνος Χ. Κολυβᾶς, Β. Δ. Μάλτας, Ι. Μιχαλάκος, Σπ. Π. Σμυρνογιάννης, Ἰω. Σμυρνογιάννης, Π. Εμ. Ψύλλας, Ν. Π. Ρούσσης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Ἀνασ. Π. Κολιάτσιος, Μελαχροινὸ Ἀγγελλουδάκι, Λόρδος Λίστερ, Ἴνδαλμα Τριπόλεως, Μελαχροινὸ Διαβολάκι, Βαλαντιοφάγος Ἀρκάς, Πόπη Κ. Ζαραχάνη, Ἀθυγγανίς.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Παναγ. Σ. Καραντζῆς, Ἀναστασία Χ. Οἰκονομοπούλου, Ναυτάκι τῆς Ἴου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο· ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΣΟΥΡΡΑΠΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ—56]

Ἑνὰ Χιωτάκι, δέχομαι εὐχαρίστως ἀνταλλαγὴν Μ. Μωστικῶν.

Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1915

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα τὴν 16η Ὀκτωμβρίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2666, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ὀκτωμβρίου 1915. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί

1151, *ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης,*

743, 1621, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.*

59, 1019, 2030, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του,*

1865, 2178, 501, 2627, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεων καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.*

1450, 916, 1916, 1260, 263, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.*

1130, 2044 1519, 1811, 371, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».*

1204, 20, 1318, 453, 118, 1959, 678, 1499, 620, 1743, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β'. Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.*

865, 1054, 82, 2168, 2457, 1217, 1586. 77, 2389, 1412, 1772, 2113, 1942, 170, 936, *2549,* **1875,** *398, 353, 2277,* **ἐκέρδισεν ἕκαστος** *ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.*

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 47ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης, οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους θέλουν νὰ λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1916

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1916 θὰ γίνῃ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι ὅσοι θὰ ἔχουν πληρώσῃ ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον συνδρομὴν διὰ τὸ 1916 *μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.* τὸ βραδύτερον. Ὁ κληρωθησόμενος, εἷς μόνος, θὰ κερδίσῃ ***μίαν Μετοχὴν Λαχειοφόρον*** τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1916 θὰ γίνουν ***ἄλλαι τέσσαρες Κληρώσεις δώρων*** ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώνοντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1916. Τὰ δῶρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς εἰς ἑκάστην τῶν τεσσάρων τούτων κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ ἀνωτέρω Τετάρτης Κληρώσεως τοῦ 1915.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.